

HISTÒRIES D'UN MINUT DE LECTURA I D'UN SEGLE SE COMPENSIÓ

Què passaria si el món no fos com nosaltres l'hem establert? I si el que sumes no fos la força? I el que restes no fos la sensibilitat? I si el cristianisme resés a Deessa? I si la professora enlloc de cridar nens a la fila, imperés nenes a la fila! I si els mascles fossin tractats com algú inferior? Lluitarien per eliminar aquesta separació encara que els conceptes de matrona estiguessin ben arrelats fes ja moltes dècades...?

Historia 1: Publicitat enganyosa

Era un vespre fosc i fred de novembre. A l'exterior, les fulles es movien a la gràcia del vent, igual que l'Àlex dins l'oficina, carretejant amunt i avall un carro ple de paperassa.

A part de les llums al·lògenes que formaven part de la minimalista i lluminosa arquitectura de l'edifici, no hi havia més brot de llum en el seu estat d'ànim.

Feia poc d'uns mesos que treballava com a secretari en una agència publicitària. Havia entrat amb moltes ganes, doncs després d'estudiar durant 6 anys una carrera i un màster en gestió publicitària, la seva il·lusió era treballar a l'empresa amb més renom de la ciutat. Però de moment, al màxim al que podia aspirar, era ser el noi dels encàrrecs. Moltes de les seves companyes d'universitat havien excedit amb rapidesa a càrrecs importants, però ell com molts altres companys estava pendent de ser descobert per alguna de les caps d'empresa. Continuava convençut de que tenia talent i que era molt creatiu, a part d'eficient, però com ja havia analitzat tantes i tantes vegades el seu sexe li posava les coses més complicades. Tot i això no perdia l'esperança en fer-se un lloc dins de la societat a base d'hores i treballs extraordinaris per la seva cap.

Durien ser a prop de mitja nit quan la Nora, la seva superior, li manà que repasses el dossier per la reunió que tenia a l'endemà. Ell sense mostrar cap tipus de desaprovació s'hi posà d'immediat. Estava cansat, la coïssor dels ulls no el deixava concentrar i només pensava en arribar a casa seva. Fer unes partides a la vídeo consola amb els seus companys de pis, preparar-se alguna cosa per sopar i posar-se a dormir, ja que al dia següent li esperava una altra llarga jornada per afrontar.

L'Àlex va acabar de redactar els informes, es va endreçar l'escriptori i va dirigir-se al luxós despatx amb vistes de la Nora. Va picar a la porta, la seva superior li donà permís i ell entrà. Ella estava asseguda amb els peus sobre la taula i subjectava un bolígraf, amb delicadesa, entre les seves dents, i mirant fixament al seu treballador, amb un somriure proper al sarcasme li digué: -Ja estàs?

El subordinat dubtós li respongué: -Sí senyora, diria que ho tenim tot llest per demà... cal que faci alguna cosa més?

- No... mmm.. crec que pots plegar per avui. Va dir la Nora mirant-se la manicura de gel que s'havia fet a les mans aquell mateix matí.

- Aleshores... Bona nit senyora.

Ella es va acomiadar amb un gest altiu d'aprovació amb el cap.

L'Àlex estava apunt de tancar la porta, respirant descansat, quan la seva superior tornà a interrompre:

- Àlex... maco.. com tornes a casa?

- Agafaré l'autobús. Digué el noi posant-se subtilment nerviós.

La Nora somrigué. - Vols que t'acosti? Tinc el xofer esperant a baix... No estaria bé que un noi tant jove i atractiu com tu anés sol pel carrer, a aquestes hores de la nit.

L'Àlex es va mossegar el llavi inferior de la boca, encongí les espatlles i com tantes altres vegades assentí amb el cap i no mostrà inconvenient.

Ja sabia el que passaria dins la limusina, el xofer pujava la ventanilla, la senyora Nora li acostava lleugerament la mà vora l'entreuix i ell simplement es deixava fer.

Al cap de trenta minuts, el jove, derrotat, va arribar al seu pis. El Joan i el Marc l'esperaven asseguts al sofà amb els comandaments del videojoc a la mà i amb una gran benvinguda als llavis.

- Nen! Seu! Em demanat pizzes per sopar, li estic clavant una pallissa al Joan...! No ha guanyat ni un sol partit! – va explicar, content, el Marc.

- Nois! Doneu-me un tros d'aquest menjar que és l'aliment que *deessa* li donà a Adam perquè pequés! La nostra condemna a la mortalitat! – va exclamar l'Àlex camuflant el seu sentiment de tristesa per l'incident a la limusina amb certa ironia.

Història 2: El dret a ésser iguals

Aquella mateixa nit, al pis del costat, una advocada de prestigi arribava a casa. L' Ignasi, el seu marit, li tenia preparat el sopar i els seus dos fills jugaven amb la Lola, la seva gata. Al entrar per la porta, els nens anaren corrent a rebre-la. L'Anna els va abraçar molt fort, els hi donar un petó i amb un to un pèl desanimat els hi digué als nens:

- La mama està esgotada, deixeu-la posar-se còmoda i després li expliqueu que heu fet avui a l'escola...

L' Ignasi la recolzà afegint:

- Això nens ! deixeu a la mama que descansi i ajudeu-me a endreçar les vostres habitacions.

Des de que s'havia posat en peu a les vuit del matí, l' Ignasi, portava tot el dia treballant. Primer al taller de cotxes, de reparació en reparació, només havia tingut una hora per dinar. Havia plegat a les sis de la

tarda i se li feia una muntanya tot el que se li aproximava: anar a buscar els nens a l'escola, deixar-los a l'acadèmia d'anglès, anar a fer la compra, arribar a casa, endreçar la compra, posar una rentadora, anar a buscar els nens a anglès, banyar-los, fer el sopar i mentrestant ajudar-los amb els deures de l'escola, posar-li el menjar a la Lola i canviar-li la sorra que si no ho feia cada dos dies la olor s'impregnava a tot el menjador i l'Anna es queixava de que la casa semblava un cau de mofetes, i amb raó. Tot un Planning que es feia mentalment, durant tot el dia al taller, per portar un ordre i que no se li escapés res, doncs si no ho tenia estipulat, no li donava temps de fer-ho tot i se li acumulava la feina i el cansament.

L'Anna mentrestant a l'habitació, es tocava la panxa mirant-se al mirall, estava embarassada de 5 mesos i la corba començava a ser notable, recordava la reunió amb la seves companyes del bufet. Totes estaven envejoses de que tornes a estar prenyada. Quan a l'empresa una treballadora es quedava en estat li pujaven el sou gairebé el doble, a part de rebre una gran atenció per part de les directives.

L'Anna s'estirà al sofà amb el pijama i cridà a l' Ignasi que estava a la porta de l'entrada amb la motxilla per anar a l'entrenament de futbol.

- Amor, em portes un suc de taronja?

- Sí! Ara vaig! – va respondre ell, mentrestant anava a la nevera i li portava la beguda.

- On vas...? A l'entrenament? – va dir l'Anna amb un somriure burlesc a la cara.

- No em tornis a repetir que el futbol no serà mai la meva principal professió, ho sé, en aquest món de *matriarques* és impossible que dones i homes tinguin els mateixos drets en rebre igual atenció... però jo em diverteixo jugant i m'agrada acudir als partits i entrenaments encara que em paguin una misèria. Fa uns anys possiblement m'ho podries prohibir i fer-me seure al sofà per acariciar-me el cap com si fos la Lola, però actualment has d'actuar com una dona que no és gens *feminaista* i deixar-me actuar per lliure; i com tu i jo som iguals deixa'm pensar per mi mateix! Ara me'n vaig a entrenar amb els meus companys!
– va enfadar-se l' Ignasi.

- Va rei no et posis així, no et diré mai més que és una tonteria... però em pots fer unes crispetes abans de marxar? – digué l'Anna sense donar-li més importància, tocant-se la panxa i mirant-lo amb tendresa.

- L' Ignasi va posar cara de pomes agres. Va posar-se la jaqueta i tancà la porta sense fer soroll per no despertar els nens, això sí havent-li portat abans les crispetes.

“El més escandalós que té l'escàndol és que un si acostuma” - Simone de Beauvoir -